

SALOU magazine

2a època. Número 14. Gener 2009
Revista mensual gratuïta

14

**SALOU
MAGAZINE
ESTRENA
WEB**

**Comença a clicar
a partir del
30 de gener.**

www.saloumagazine.com

ACTUALITZACIÓ DIÀRIA AMB LES NOTÍCIES MÉS RELLEVANTS DE SALOU.
REPORTATGES, ENTREVISTES...
NOVES SECCIONS, NOUS COL·LABORADORS.
LA GENT I LES ENTITATS DEL NOSTRE POBLE EN SERAN ELS VERITABLES PROTAGONISTES.
TOTS ESTEU CONVIDATS A PARTICIPAR-HI.

**Ens veiem al
T.A.S. el dia 31
a les vuit del
vespre!!!**

Grup Teatre Salou.

Editorial.

Subtilment, gairebé sense fer soroll, aquest mes de gener ens ha retornat a la normalitat un cop finalitzat el període de les festes nadalenques. Una situació normal, sí, encara que molts de nosaltres encara no en sapiguem el motiu. Normal, perquè és hivern i, encara que sembli mentida, fa fred. Normal, perquè la disbauxa econòmica de les festes ha donat pas al retrobament amb la crua realitat, perquè la inactivitat propiciada per les llargues sobretaules d'aquells dies ha estat substituïda per l'estrès propi del retorn a les escoles i als llocs de treball. Normal, perquè, satisfetes les nostres expectatives amb els obsequis rebuts, ara ja només ens queda gaudir-ne i tornar a començar a omplir la bossa de les il·lusions i els desitjos per al Nadal vinent. Normal, també, perquè després del desgavell d'aquells dies de festes i excessos, cerquem novament l'equilibri dels nostres cossos i ments en la sobrietat del dia a dia, en el quefer quotidià. Normal, és clar, perquè iniciem aquella llarga part de l'any que servirà per adonar-nos que enguany tampoc no podrem assolir els grans i exagerats projectes, dissenyats molts cops sota l'efecte eufòric i irreal d'aquells dies de cloenda i inici d'any.

Per a tots els que fem Salou Magazine aquest mes de gener també comporta una tornada a la normalitat. Una entrada en aquest nou 2010 que ha de fer realitat els nostres projectes. El primer, i sembla que ja comencem a solidificar-lo, és aquesta revista que tens ara a les mans, la tercera de la nova etapa. El segon, ja saps que fa temps que en parlàvem, que l'anunciàvem, és la presentació del nostre web el proper dia 30. Una pàgina d'actualització diària que ens ha de servir per apropar-nos molt més a tots els nostres lectors. Una eina que ens permetrà eixamplar l'abast dels nostres desitjos més pregons. Volem convertir-nos en una referència sociocultural per a tots els salouencs. Volem desmarcar-nos, diferenciar-nos, crear noves tendències i estils, obrir portes i finestres per fer entrar l'aire fresc a la vida de Salou, ser la veu i el referent de la societat de la nostra vila. Volem treballar amb força i il·lusió per assolir l'excel·lència que, tal com entenem, ha de ser l'objectiu primordial de tota empresa, de qualsevol iniciativa. Comença una nova travessia, la nostra barca és a punt de salpar... Vols pujar-hi?

EDITA
Salou Magazine S.L.

PATROCINA
Ajuntament de Salou

DIRECCIÓ
Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ
Antoni Ros, Indaleci Salas

COL·LABORADORS
Alba Cortada, Anna Pastor, Carles Ortiz, Dani Sola, Pedro Otiña, Jordi Enfedaque, Jordi Vergés, Laura Nogueras, Enriqueta Lorente, Ray Lasheras, Vladimir Lozano, Xavier Fàhndrich, Enric Riu, Manu Ferrando, Diego Cosano.

FOTOGRAFIA PORTADA
Alvar Gagarin

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ
Tàctil Disseny i Comunicació S.L.

IMPRIMEIX
Anigraf / D.L: T-2068-2007

REDACCIÓ I SEU SOCIAL
Barcelona, 45, baixos
Apartat de correus 169
43840 SALOU
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343
info@saloumagazine.com

Amb Molta Cortesia.

Alba Cortada
alba3487@hotmail.com

Sorpresa! Unes boles xineses per regalar en un congrés

I és que sempre passa el mateix! Arriba un aniversari, sant, Nadal i d'altres celebracions i resulta que no sabem què regalar. Voler quedar bé, el que sempre diem quan entreguem regals "per compromís", es converteix en un problema més greu si no coneixem del tot el destinatari, si tenim dubtes, si no trobem res que ens encaixi, o quan el pressupost no acompanya. Solem tenir poca inventiva, som poc creatius i no ens arrisquem mai. Això què vol dir? Que els regals acostumen a ser sempre molt similars, si no és alguna cosa que "faci servei", és una altra que "sabem que necessita". Feu-me cas, no som originals.

Amb això no us vull esbrincar, no us ho penseu pas! Però havia d'explicar fos com fos un article que vaig llegir recentment. Resulta que en un congrés de la UGT celebrat a Xerès es van regalar boles xineses a tots els assistents. Ni més ni menys que a tots, és a dir, homes inclosos. El motiu encara no l'entenc gaire, sincerament, més que res perquè la utilitat que els homes li poden donar és una mica nul·la. Millor dit, ho és del tot. O potser l'aprofiten per donar-les a la seva dona, no sé... Veieu com no ho tinc clar?

Deixem-nos, però, de pensar en el què, el qui, el com i el per què; regalar això vol dir moltes coses. Primer de tot, cal destacar que el sexe potser ja no és tan tabú com abans. Una afirmació que acabo de fer, tot i no estar-ne segura. Però no em negareu que sembla que hàgim avançat en temes que per molts encara són intocables. Si és així, ho celebro!

En segon lloc, penso que és un regal molt adequat per crear un ambient distès entre els assistents. De fet, segons s'afirma a l'article, ho van aconseguir. L'objectiu del congrés era triar una nova junta di-

rectiva, s'esperava que el dia fos molt dens i llarg, i les expectatives d'aquella jornada de reunió no eren gaire esperançadores. Tota aquesta atmosfera difícil de suportar, va esfumar-se en un instant quan tothom va desembolicar el seu "regal".

Per tant, aquí veiem un clar exemple d'imaginació i originalitat. N'estic segura que més d'un organitzador del congrés estava amb la por al cos; sabem perfectament que una broma no és ben digerida per tothom i menys en un ambient que en principi ha de ser seriós i amb una certa formalitat.

Aplaudeixo aquesta iniciativa, però confesso que jo mai m'hi hagués atrevit. Digueu-me clàssica, poc creativa i tradicional, però abans de regalar boles xineses, potser hagués optat pel típic bolígraf que sempre serveix i mai fa nosa. He de dir que l'únic que discuteixo és la utilitat que n'hi donaran els homes i potser l'atreviment de regalar un objecte que a molts no els farà sentir còmodes. Però ja veieu que a vegades no cal pensar tant per regalar alguna cosa. Això sí, jo hauria de comprovar, investigar i assegurar-me que el destinatari estarà satisfet amb el seu regal, és l'única crítica que llenço cap als organitzadors d'aquest congrés.

Reflexioneu-hi una mica i penseu en quina cara posaríeu si veiéssiu que us regalen unes boles xineses en un congrés on aneu a triar una junta directiva. No em direu que ho trobaríeu d'allò més habitual! Això sí, original al 100% i recomanable per molts ginecòlegs!

El Racó de la Salut.

Anna Pastor
annapastor.cherta@gmail.com

La cara "El mirall de l'ànima"...

...i també, una vegada més, de tot el cos, ja que, en paraules de Lone Sorensen, *"l'essencial de la reflexoteràpia facial és la unitat de tot l'organisme a través de la connexió entre el sistema nerviós central i els meridians d'energia canalitzant del corrent elèctric"*.

És a dir, una altra vegada la teoria del cos humà com a microcosmos: cada cèl·lula connectada amb la resta de l'organisme i a l'inrevés. I també l'altra teoria de la homeòstasi, de l'equilibri entre cos, ment i emocions, la capacitat del cos humà de segregar endorfines per restablir aquest equilibri i el benestar que condueix a la salut.

Lone Sorensen, professora de reflexoteràpia des 1978 i que ha rebut el reconeixement de la O.M.H.S., ha creat un mètode modern de reflexologia facial arrelada en la medicina oriental, les tècniques primitives dels aborígens i investigacions modernes de neuroanatomia, mitjançant el qual s'estimulen les zones de la cara per enviar impulsos nerviosos a les diferents zones de l'organisme, augmentar la circulació sanguínia, regular la química del cos i tractar estats emocionals diversos.

La teoria és exactament la mateixa per totes les reflexologies: podal, facial, manual, dorsal... El nostre rostre té més de 500 punts interconnectats amb tot el cos. És per això que *"L'impuls aconseguit per l'estimulació d'una terminal nerviosa del rostre és molt més eficaç que l'aconseguit per l'estimulació d'un punt del peu per una raó molt senzilla: al rostre, les terminals nervioses no només són més a prop del cervell, sinó que, a més, quan hom estimula un punt nerviós a la cara, l'impuls va directament al cervell i a la zona reticular. Per polaritat inversa aquest estímul torna de la retina al cervell amb una càrrega doblement major a la de l'estímul podal, la qual*

cosa intensifica la seva efectivitat i qualitat", en paraules del metge i reflexòleg Marcelo López.

Segurament per aquestes raons la medicina tradicional japonesa (així com en d'altres) incloïa el massatge Kobido, o sigui facial, en els seus tractaments integrals de salut. I segurament per això en totes les higiènes facials es continua incloent el massatge facial, perquè pressionant els punts i les zones reflexes de la cara i del crani aconseguim tensar la musculatura facial, irrigant les línies d'expressió. O bé distenent la zona que en alguns punts concrets pot estar tensada (i per tant afectar el desequilibri intern) per requeriments professionals: cantants, músics d'instruments de vent, actors...

Per tot això tothom hauria d'incloure el massatge facial de forma regular a la seva rutina de salut. L'efecte *feedback* (de dins a fora i de fora a dins) ens ajuda a reconduir el benestar, no només per motius estètics i de bellesa, sinó també de salut.

Interferències.

Carles Ortiz
cortizsaloumagazine@gmail.com

Dóna'm la veu

Ja ningú dubta que **Internet** és el gran invent del segle XX. Tot i que el **web** es va crear com a repositori per a enllaçar documents, en tractar-se d'un sistema descentralitzat, s'ha anat democratitzant fins al punt que cada cop llegim més informació generada pels usuaris i menys pels mitjans tradicionals.

Hi ha diferents tipus de pàgines que competeixen cara a cara contra la informació unidireccional. Entre aquestes en destaco unes quantes, tot i que, com és de suposar, n'existeix una infinitat:

- Agregatives tipus **menéame**, on els usuaris voten les notícies que ells consideren més rellevants.
- Llocs de **microblogging** com **twitter**, on podem llegir informació instantània i que sovint escapa a la censura governamental.
- Videoblocs d'alta qualitat, com **balzac.tv**, un videobloc setmanal de divulgació de molt bona qualitat tècnica, o **quevidamastriste**, que fa poc va donar el salt a la TV convencional.
- Debats ciutadans com el **dóna'm la veu**, amb un bloc i un podcast on comenten l'actualitat setmanal des de diferents punts de vista.

Aquest últim és, segurament, el més desconegut de tots els esmentats, així que serà el que comentarem més extensament. **Dóna'm la veu** és, en realitat, dues coses alhora: per una banda consta d'un bloc i per l'altra d'un podcast. En el bloc s'hi van penjant opinions sobre notícies d'actualitat que s'encarreguen de desgranar els mateixos **bloggers**, és a dir, aquells que creen i actualitzen el bloc. El bloc és bilingüe, de manera que les entrades que s'hi pengen són en castellà i en català. Això, francament, no presenta cap novetat respecte a molts blocs ja existents. El que realment li dona força a **dóna'm la veu** és el podcast

que acompanya el bloc.

El podcast de **dóna'm la veu** és un programa d'una hora de duració aproximadament. Els podcasters, que són alhora els **bloggers**, informen, donen la seva opinió i discuteixen sobre les notícies d'actualitat més importants de cada setmana o, si més no, les que ells consideren més rellevants. El programa barreja serietat i humor a parts iguals. No es tracta d'un programa d'experts que analitzen minuciosament les notícies, sinó més aviat d'un espai en el que un grup de joves dona el seu punt de vista d'una manera entretinguda sobre l'actualitat. Crec que hi ha dos punts clau que diferencien **dóna'm la veu** de qualsevol programa de ràdio o televisió sobre actualitat: la primera és la informalitat amb què es tracten els temes, que fa que una hora no es faci llarga (no ens enganyem; si no ets el més expert en un tema, analitzar-lo rigorosament i litúrgica et fa perdre credibilitat), i la segona, la diversitat d'ideologies i creences que hi ha entre els **podcasters**. Segur que tots coneixeu un programa "de dretes" o "d'esquerreres" d'actualitat a la televisió o a la ràdio que us fa bullir la sang cada cop que el sentiu.

Aquest podcast es llença cada diumenge i es pot descarregar des del mateix bloc (**donamlaveu.com**). Tal com passa amb el bloc, també hi ha diversitat de llengües pel que fa al podcast, de manera que cada cap de setmana es pengen dos programes, un en català i l'altre en castellà. L'extensió de l'arxiu en el qual es pot descarregar és .mp3 tot i que també es pot escoltar directament des de la pàgina web. Francament, sentir-lo des de la pàgina web és, al meu parer, més pesat, ja que heu de tenir la pàgina oberta tota l'estona. Però, és clar, cadascú hi diu la seva.

Dani Sola
dsola@economistes.com

Novedades tributarias

El pasado día 24 de diciembre se publicó la Ley 26/2009 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2010. La Ley de Presupuestos incorpora un conjunto de medidas que pone de manifiesto el papel que la política fiscal puede y debe desempeñar en un contexto como el actual, marcado por la crisis económica que venimos padeciendo.

Debido a su trascendencia, vamos a citar las principales novedades contenidas en esta Ley, siendo algunas de ellas de aplicación incluso para el pago de impuestos del año que acabamos de cerrar.

En materia de **IRPF** distinguimos entre:

1. Medidas con efectos desde el 1 de enero de 2009: se crea una reducción del rendimiento neto de las

actividades económicas por mantenimiento o creación de empleo del 20%, siempre que se cumplan determinados requisitos.

2. Medidas con efectos 1 de enero de 2010:

- Se modifica la deducción de hasta 400 euros por obtención de rendimientos del trabajo o de actividades económicas, pasando a ser únicamente aplicable cuando nuestra base imponible sea inferior a 12.000 euros. Siendo completa para bases inferiores a 8.000 euros y progresiva para las bases entre 8.000,01 euros y 12.000 euros.
- Se eleva de 12.020 a 15.500 euros el límite que no debe pagar impuestos de las prestaciones por desempleo percibidas en su modalidad de pago único.
- Se eleva el coste fiscal de la renta del ahorro (como por ejemplo el de los intereses, dividendos, ganancias por la venta de inmuebles o por la venta de acciones...), que pasa a ser el 19% para los primeros 6.000 euros y el 21% para lo que exceda de estos 6.000 euros.
- Se eleva al 19% el porcentaje de retención para los rendimientos del capital mobiliario (intereses, dividendos...), para los arrendamientos y subarrendamientos de bienes inmuebles urbanos, para los premios como consecuencia de la participación en juegos o rifas, para las ganancias patrimoniales derivadas de venta de acciones y participaciones de instituciones de inversión colectiva, para los rendimientos procedentes de la propiedad intelectual, industrial, de la prestación de asistencia técnica, del arrendamiento de bienes muebles, negocios o minas y del subarrendamiento sobre los bienes anteriores, entre otros.

Por lo que se refiere al **Impuesto sobre Sociedades**, se crea, con efectos desde el 1 de enero de 2009, un tipo de gravamen reducido del 20% para empresas que mantengan o creen empleo y cumplan determinados requisitos.

En materia de **IVA** se elevan, con efectos 1 de julio de 2010, los tipos impositivos general y reducido pasando del 16% y 7% al 18% y 8%, respectivamente.

Pedro Otiña Hermoso
poh@tinet.org

Un exemple de l'arquitectura popular catalana: Les cabanes de pedra

Si analitzem l'evolució de l'arquitectura durant la història, ens adonem ràpidament que la construcció d'edificis utilitzant únicament la pedra, sense cap mena de morter que serveixi d'unió entre els diferents blocs, ha estat constant. No falten exemples a la prehistòria, amb els monuments megalítics, o a les grans civilitzacions de l'antiguitat europea, asiàtica o americana. Però encara avui dia es poden trobar, especialment en zones de muntanya on abunda la pedra, edificis i estructures auxiliars, gairebé sempre vinculades a l'agricultura, que s'han aixecat seguint aquesta tècnica mil·lenària. En la majoria dels casos, aquestes construccions responen a marges de conreu, pous o cabanes que, escampades pel territori, podien assumir funcions ben diverses, com per exemple donar refugi als pastors i als ramats o emmagatzemar la llenya. De vegades podien també generar un petit nucli de població, tal vegada familiar, industrial o ramader.

La construcció de la cabana presenta certa dificultat tècnica, donat que el bon equilibri de l'estructura s'aconsegueix gràcies només a la correcta col·locació de les pedres. Aquestes pedres acostumen a ser planes, col·locades una sobre l'altra i falcades amb pedres més petites per aconseguir l'equilibri necessari perquè la construcció no s'enfonsi. Poden presentar una planta circular, quadrada o rectangular i de vegades poden construir-se diverses cabanes unides entre si, aprofitant-ne les parets mitjaneres.

En aquest darrer cas, poden estar comunicades per l'interior. La coberta acostuma a presentar una planta cònica que, de vegades, és en realitat una falsa volta. És freqüent que a la coberta s'hi aboqui terra i s'hi deixin créixer d'una manera intencionada petites plantes. Les obertures, ja siguin portes o finestres, poden presentar diverses tipologies: arquejades, de llindar, arcs sobreposats, etc. També poden tenir elements auxiliars com taules o banquetes – tot igualment de pedra – ja sigui dintre o a l'exterior, annexat a les parets.

El nostre territori no ha estat al marge d'aquesta arquitectura popular. Les transformacions urbanístiques que ha patit el Cap de Salou els darrers quaranta anys han provocat la desaparició gairebé total d'elements que avui dia, per si mateixos, constitueixen exemples gairebé únics de la tradició cultural catalana. Aquest no és el cas de les barraques de pedra seca, doncs encara avui se'n conserven algunes que reflecteixen a la perfecció aquesta tradició catalana de la construcció amb pedra.

Si consultem el treball de Ramon Amigó, *Toponímia de Vila-seca de Solcina i del seu terme municipal* (1978), una obra de referència més que necessària per al coneixement dels municipis de Salou i Vila-seca, ens adonem de la presència de diversos topònims que ens parlen de l'existència de barraques de pedra seca al nostre territori.

D'aquesta manera i seguint sempre Amigó, podem indicar l'existència d'una barraca a la Punta de Barrenys, ja desapareguda l'any 1978, coneguda en el seu moment com *La Barraca del Capitanet*. Al Cap de Salou, que com és conegut es caracteritza per presentar una geologia amb força pedra, essent bon exemple d'això l'existència de diverses pedreres, es tenen notícies de l'existència de diverses barraques i casetes de pedra seca. La majoria de les cabanes conegudes es localitzaven prop de la principal via de comunicació del Cap de Salou, el camí del Pla del Maset. Així doncs, sota la torre del telègraf i prop del Camí del Pla del Maset es localitzaven *Les barraques* (o) *la Caseta del Sauner*, les quals segons ens indica

Amigó havien estat habitades. *La caseta del Cendra* es localitzava igualment prop del Camí del Pla del Maset i de la pedrera que porta el mateix nom. *La caseta del Todet* era al Bosc Gran, que es troba a tocar del Bosc del Quèc en direcció al Racó de Salou.

Dins del terme municipal de Vila-seca també es documenten algunes barraques de pedra. Podem destacar les dues cabanes que hi ha prop de la Torre dels Carboners o la que hi ha prop de la Torre d'en Dolça, a tocar de l'hipòdrom, coneguda popularment com *La Farigoleta* i entorn de la qual existeix una bonica llegenda que ens reservem per explicar-vos un altre dia.

Ajudem
Haití!!!

Salou Magazine vol fer una crida al vostre sentiment solidari i a la vostra generositat, i us anima a contribuir a la causa dels damnificats pel terratrèmol que va assolir Haití el passat dia 12 de gener. Segur que a la vostra sucursal bancària hi trobareu comptes especials per rebre els vostres donatius. Nosaltres us facilitem el que la Fundació "La Caixa" ha obert amb aquest objectiu.

El compte és: **2100-0900-90-0211339040**

Jordi Enfedaque
jenfedaque@hotmail.com

Cercaviles i processons vs. trobades i concentracions

L'altre dia, un bon amic em va dir que no entenia i que no podia ser que en una cercavila es barreassin diables amb gegants, nans amb bastoners, dracs amb mulasses i patrons amb grallers. No podia entendre com aquells elements tan dispars podien tenir cap altre raó de ser que no fos fer concentracions de gegants, correfocs i trobades de grallers. I, la veritat, no és estrany que molts ho vegin així.

Avui en dia, hi ha força gent que encara es sorprèn de la riquesa del nostre patrimoni cultural, sobretot pel que fa a les celebracions populars. Aquest patrimoni està format per una amplíssima representació de balls, imaginari i bèsties de tota mena, tot ben amantit amb una bona cort d'instruments i formacions musicals. L'aparició d'aquests elements durant els segles passats no succeeix d'una manera capritxosa, sinó que neixen dins del cicle del Corpus Christi, que és la base de les processons i les cercaviles que trobem en les festes majors del país. És a dir, que quan parlem de cercaviles o processons, parlem de Cultura Tradicional en majúscules. Tot el grup d'elements que brota d'aquesta arrel és el que s'anomena Seguici Popular o Seguici Tradicional i la seva primordial raó de ser és participar aplegats en cercaviles i processons, on els trobem en el seu estat natural.

Sorprenentment, a dia d'avui, són moltes les poblacions que en fer la seva festa major obvien les cercaviles i les activitats pròpies de la nostra cultura i tenen com a plat fort les concentracions o trobades, normalment de gegants. Queda clar que, encara que hi participin elements identificats plenament en la nostra cultura, una concentració de gegants és això: una mostra, una trobada. Llavors, com és que, podent fer cercaviles o processons, aquestes es substitueixen per concentracions de gegants? Com és que aquestes trobades han desplaçat en molts indrets un acte genuïnament tradicional com la cerca-

vila? Per entendre-ho, ens haurem de situar a finals dels anys 1970 i principis dels anys 1980.

En aquells anys, apareix un ferm moviment de recuperació de la nostra cultura agafat de la mà del moviment associatiu que emergeix amb l'arribada de la democràcia. En molts casos, l'empenta d'aquells anys té un mal company de viatge, que és la manca de coneixements sobre la pròpia cultura i sobre l'enorme varietat d'opcions que ens presenta. Hem de tenir present que venim de quaranta anys de dictadura. Alhora, la unió d'aquest desconeixement amb allò de "si al poble del costat ho tenen, nosaltres més gran" fa que comencin a aparèixer gegants com a bolets per tota la geografia catalana.

El segon pas cap a l'aparició de les concentracions de gegants té a veure amb el fet que les colles geganteres volen tenir vida més enllà de la seva pròpia festa major. Així, aquella primera trobada pel bateig dels gegants, porta a una segona i a una tercera i la visita que es torna al poble del costat fa que aquesta activitat s'estengui pel territori.

Per últim, és lògic que, si un poble fa únicament trobades de gegants i no mostra altres opcions a l'hora de fer més gran el Seguici Tradicional, aquest s'acabarà ampliant només amb gegants. I, en aquest sentit, ens fariem creus de la quantitat de pobles que tenen diverses parelles de gegants en detriment d'altres possibilitats. En aquest sentit, és molt curiós veure com persones amb sensibilitat pel món de la cultura tradicional ignoren les festes majors que han conservat les nostres tradicions, els elements del Seguici i els actes tradicionals. Desvinculen aquests elements del seu origen i ús i, sense saber-ho, molts cops acaben treballant en contra de la pròpia cultura, tot pensant que ho fan al seu favor.

En tot cas, aquest procés mai no ha passat de manera malintencionada. No és difícil imaginar que, si cada poble hagués recuperat altres elements a banda dels gegants (mulasses, cucaferes, bastons, cercolets, etc.), a dia d'avui parlaríem de cercaviles i no de concentracions de gegants. Ja que, al cap i a la fi, aquestes trobades no deixen de ser una cercavila de gegants que, malauradament, entesa amb un sol element, no han permès que es generessin cercaviles pròpiament dites.

A dia d'avui, les concentracions i les trobades ja són un element més a tenir en compte en les nostres festes majors. Sempre és d'agrair poder presenciar mostres de cultura tradicional, ja que són un complement perfecte per conèixer la pròpia cultura i per descobrir, fins i tot, tradicions foranes. Però també ens ha de quedar clar que, si volem fer cultura tradicional, hem de fer cultura tradicional i no substituir-la per trobades, concentracions o festivals d'elements individuals. L'element propi de la nostra cultura és la cercavila i les trobades han de complementar els actes de la Festa Major, mai al contrari. A més, la cercavila és la festa col·lectiva, la de tots, la que fa lligams, no només entre els associats d'una mateixa entitat, sinó entre les persones de les diferents agrupacions. I d'això tan senzill se'n diu fer poble.

Què us sembla, fem poble?

L'esport en edat escolar III

Jordi Vergés i Ferrando
Mestre d'Educació Física
jordipart@hotmail.com

Gimnàstica NO, educació física.

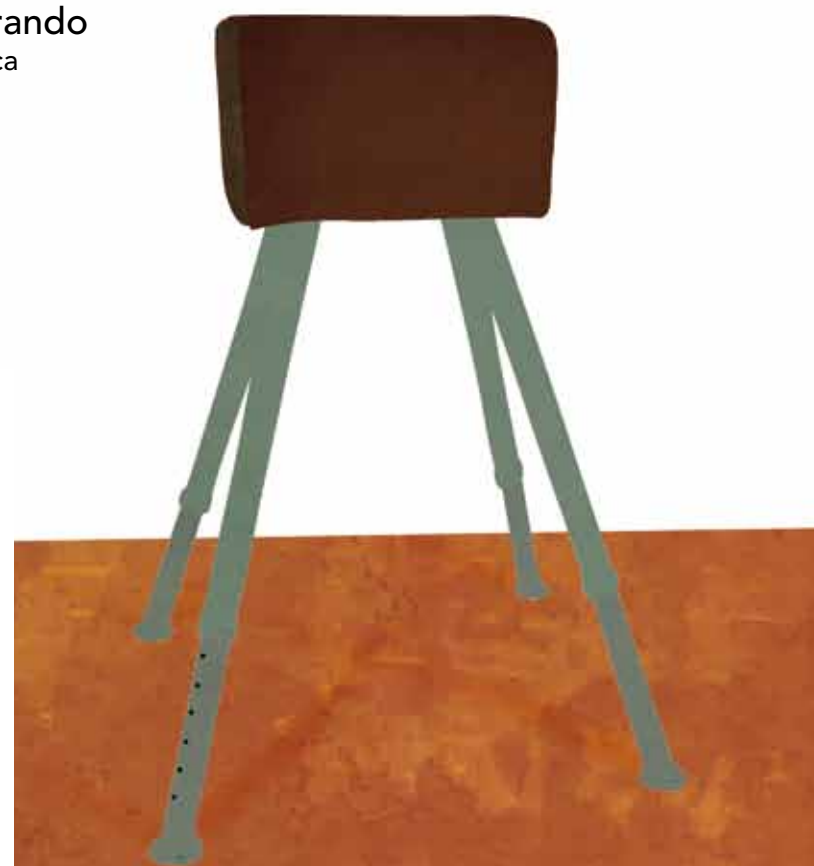
Quina ràbia ens fa als mestres d'Educació Física que "mal anomenin" la nostra matèria docent "Gimnàstica". I per què? Doncs perquè l'educació física que actualment s'imparteix a les escoles no té res a veure amb l'assignatura de gimnàstica que la majoria de gent de la meua generació va viure.

Deixant de banda l'evolució de les noves tecnologies, si hi ha una matèria que de la mà dels seus professionals ha avançat de forma meteòrica durant els darrers anys, aquesta és l'Educació Física, i crec personalment que això no s'ha fet del tot palès dins la nostra societat. Encara ens falta fer un canvi de xip al voltant de l'assignatura pel que fa al paper que desenvolupa en l'actualitat en la formació integral dels nostres alumnes.

L'educació física actual ha deixat enrere el plint i les taules de gimnàstica sueca, tot i que dins del nostre col·lectiu encara se'n pugui trobar algun amant, per convertir-se en una eina privilegiada per treballar sobre el desenvolupament integral dels nostres alumnes d'una forma global, a través del cos i del moviment i a partir d'experiències i vivències de primera mà.

L'educació física té unes particularitats que la diferencien d'altres matèries i la converteixen en un gran instrument per afavorir l'adquisició de valors individuals i, sobretot, de valors socials. Durant les nostres classes es genera a partir del joc una gran quantitat de relacions interpersonals, mitjançant les quals els nostres alumnes aprenen a cooperar, a solucionar conflictes i a competir (amb altres i amb ells mateixos), fent de la nostra matèria una excel·lent eina de socialització.

També voldria donar molta importància al treball que portem a terme sobre el desenvolupament psicomotriu dels nostres alumnes. Hem de tenir en

compte que tot el que fem des que naixem ho fem a través del nostre cos i l'única àrea que treballa sobre aquest és la nostra. És molt important que aquest desenvolupament sigui harmònic, controlat i potenciat i, molts cops, no en donem cap importància tret que sorgeixi algun problema o alteració. I generalment aquests problemes psicomotrius tenen repercussió directa en la resta d'aprenentatges escolars. Un dels principals trastorns en el desenvolupament psicomotor és el trastorn de lateralitat, que produeix moltes dificultats en l'escriptura i la lectura i en el que des de la nostra àrea podem incidir decisivament.

Podria seguir parlant de la incidència que té l'educació física en l'adquisició d'hàbits saludables i en la millora en la qualitat de vida, en tant que educa en la consecució del benestar personal, tan físic com psicològic, emocional i social, però això ho deixaré per a un altre dia.

Així que, si us plau, no diguem més "gimnàstica" i donem la importància que es mereix a l'educació física i als seus professionals. La nostra assignatura no és només una classe on els nens suen una mica i s'ho passen bé. Darrere de tot això hi ha molt més.

¿Te suena...?

Laura Nogueras Alquézar
laura.nogueras@yahoo.es

UN AMERICANO EN PARÍS de G. Gershwin

Empezamos este nuevo año dando un paseo por París de la mano de George Gershwin, el primer compositor norteamericano que visita esta sección. Lo haremos escuchando la obra **Un americano en París**, compuesta en 1928.

G. Gershwin nació en Brooklyn, Nueva York, en 1898 y murió en Beverly Hills, California, en 1937. Se hizo muy popular en su país como compositor de numerosas canciones, cuya letra escribía su hermano Israel (Ira). Además de éstas, Gershwin escribió la ópera *Porgy and Bess* (en 1935) a la cual pertenece la archiconocida y preciosa canción "Summertime", un Concierto para piano (de 1925) y varias obras sinfónicas como su *Rhapsody in Blue* (escrita en 1924 y también muy recomendable), o la obra que hoy nos ocupa, *Un americano en París*.

Tal como era habitual en la música seria (es decir, en la música considerada como "clásica") de los años veinte del pasado siglo en Norteamérica, Gershwin introdujo en sus obras elementos del aún entonces "reciente" estilo del Jazz (nacido a finales del siglo XIX en EEUU), considerado como parte de la "música popular". Esta característica es fácilmente perceptible en *Un americano en París*. En esta obra Gershwin otorga una gran importancia a los instrumentos de viento (tan característicos del jazz) como la trompeta, el trombón, el clarinete o el saxo (éste último no era nada habitual en la formación clásica de la orquesta sinfónica), los cuales realizan varios solos, como podréis percibir sin ninguna dificultad. Son además claramente reconocibles las melodías de algún blues (en las partes lentas, o en el apoteósico final) o de algún ragtime, como un claro guiño a la música más en boga de su país en el momento de la composición de esta pieza.

Sin embargo, Gershwin también estaba muy interesado en la música de compositores europeos, así que en *Un americano en París*, éste aplica a su música, de sabor típicamente americano, algunas "pinceladas" de música francesa, al estilo de Debussy o Ravel. Este interés

por la música del viejo continente llevó al compositor a realizar un paréntesis en su carrera para trasladarse a la ciudad del Sena con el fin de perfeccionar su técnica de composición. Esta estancia en la capital francesa motivó la creación de la obra *Un americano en París*. De hecho, esta pieza es considerada como "programática", es decir, que se basa en un "argumento", el cual, en este caso, y en palabras del propio compositor, consistiría en "...retratar las impresiones de un estadounidense que visita París mientras pasea por la ciudad, escucha varios ruidos callejeros y absorbe el ambiente francés...". Como curiosidad, cabe explicar que, para el estreno de la obra, que tuvo lugar el 13 de diciembre de 1928 en el Carnegie Hall de Nueva York, el compositor llegó a utilizar cláxones de taxi parisino auténticos para que sonaran en diversos pasajes de la obra en los que se oyen bocinas de coche.

En 1952 la obra de Gershwin que hoy comentamos inspiró el rodaje de una película homónima dirigida por Vincente Minnelli y protagonizada por Gene Kelly (quien también se hizo cargo de la coreografía) y Leslie Carol. La banda sonora del film, como no podía ser de otra manera, corrió a cargo de G. Gershwin, a pesar de que éste había fallecido unos años antes. Así pues, la música no fue escrita a propósito para la película (está claro que era imposible) sino que se construyó sobre canciones del compositor (como la celeberrima "I got rhythm") y con la propia obra sinfónica, del mismo título que el musical.

Un americano en París ganó hasta 6 óscars, entre ellos uno a la mejor película, así que, sin ánimo de oficiar de "crítico de cine", creo que me permitirá la osadía de recomendarla, porque además ésta constituye otra manera de acceder a la música de Gershwin.

Pues bien: ya veis que este mes tenéis sesión doble (por el precio de un mismo título): concierto y película. Se nota que han llegado las rebajas...

¡Hasta la próxima!

Enriqueta Lorente
D.U.I. Responsable
d'Activitats de Salut
Comunitària de
l'A.B.S. Salou
info@saloumagazine.com

Any nou... bons propòsits!

Som moltes les persones que, quan arriben aquestes dates, ens proposem introduir a la nostra vida uns hàbits més saludables. Uns ho fem per convenciment, d'altres per recomanació mèdica, d'altres perquè sentim a familiars, amics o companys que també ho volen fer... Amb independència de quin sigui el vostre motiu, voldria donar-vos una petita empena perquè l'activitat física passés a formar part de les vostres vides.

Com ja sabeu, cada vegada hi ha més estudis que demostrin la influència del sedentarisme en el creixement i el desenvolupament de les patologies més freqüents a la societat moderna. Segons dades de l'Enquesta de Salut de Catalunya de l'any 2006, almenys un 48% de la població catalana no realitza una suficient activitat física per millorar o mantenir la seva salut.

Activitat física és qualsevol moviment del sistema múscul esquelètic que produeixi una despesa d'energia per sobre del metabolisme basal.

Entenem per **exercici físic** aquella activitat física planificada, estructurada i repetitiva, l'objectiu de la qual és millorar o mantenir la forma física.

L'**esport** és l'exercici físic dut a terme en un marc reglamentat i competitiu.

Una persona està en forma o té una bona **condició física** quan té un nivell d'energia i vitalitat que li permet dur a terme les activitats de la vida diària sense fatigar-se, poder gaudir de les activitats d'oci i resoldre situacions imprevistes que requereixin un esforç complementari.

La **resistència** és la capacitat de l'organisme per suportar la fatiga psíquica i física.

La **flexibilitat** es la capacitat de realitzar moviments sense crear tensions inadequades.. És important fer estiraments i moure'ns encara que no sigui possible realitzar cap activitat física.

Les sessions d'exercici físic s'han d'estructurar en tres parts elementals:

- Escalfament: cal dedicar-hi de 10 a 15 minuts.
- Part principal: en la que es realitzen els exercicis o activitats programades.
- Tornada a l'estat de repòs: part que es caracteritza per la reducció progressiva de la intensitat de l'exercici per afavorir el retorn de les constants vitals a l'estat de repòs, amb estiraments finals de la musculatura implicada. Cal dedicar-hi de 10 a 15 minuts.

L'activitat física regular és bona en totes les edats. Practicar algun esport, fer gimnàstica o simplement jugar, caminar, anar amb bicicleta o fer activitats quotidianes d'una manera activa és indispensable per gaudir d'una bona salut.

Fer activitat física de manera regular és cuidar-se, perquè tot l'organisme en surt beneficiat. Veiem com actua a nivell de:

- Cor. Redueix el risc de patir malalties cardíques, embòlies, diabetis i hipertensió arterial.
- Artèries. Ajuda a mantenir-les flexibles i sanes.
- Articulacions. Enforteix els músculs, els ossos i millora la seva funció.
- Sistema nerviós. Ajuda a dormir millor. Redueix l'estrès.
- Emocionalment millora l'estat d'ànim, transmet energia, afavoreix les relacions socials i, per què no dir-ho, les relacions sexuals.
- Ajuda a prevenir i tractar l'excés de pes perquè regula la gana i facilita cremar calories.

Si no practiqueu cap activitat física de manera regular, hauríeu de començar progressivament fins arribar a 30 minuts d'activitat moderada al dia durant cinc dies o més per setmana.

· **30 minuts d'activitat física moderada** equivalen a un d'aquests exercicis:

- 15 minuts pujant escales, saltant a la corda, corrent 2,5km o recorrent 6,5 km amb bicicleta.
- 20 minuts jugant a bàsquet o fent natació.
- 30 minuts fent gimnàstica a l'aigua, ballant, caminant 3km a bon pas o recorrent 8 km amb bicicleta
- 40 minuts netejant vidres, fregant el terra o el cotxe.
- Realitzar qualsevol d'aquestes activitats suposa cremar unes 150 kcal.

Trieu activitats que us agradin. Es poden combinar activitats diferents (jocs, esports, desplaçaments...)

Convertiu-vos en persones actives, en persones amb esperit jove !!!

Ray Lasheras
www.candymenband.blogspot.com
candymanray@hotmail.com

Estamos matando a la gallina

Supongo que, si alguna vez habéis leído alguno de mis comentarios en esta publicación, conocéis de sobra cuál es mi postura en relación a la "piratería" o a las descargas ilegales en internet.

Bien, seamos totalmente serios y consecuentes con el tema. No defiendo el "Todo es gratis" ni una supuesta revolución digital en todo cuanto sea la distribución de materiales con derechos de autor.

Estamos todos de acuerdo en que es injusto que nos cobren el canon por los dvd's vírgenes aunque grabes en ellos tus vídeos de casa y en que Ramoncín es un payaso. Pero eso no quita que, aunque nos agarremos al cuento de ser unos revolucionarios por bajarnos los discos de Bisbal y la tocina de la Oreja de Van Gogh en solitario, quizás no seamos tan progresistas y comunistas como nos creemos, sino un poco jetas. Tampoco considero que tenga que ser un delito. Pero desde luego es lo mas lejano posible a considerarlo "revolucionario", "libertario" y "todo es de todos". ¿Por qué?

Porque estamos matando a la gallina de los huevos de oro.

Hacer un disco vale dinero. Hacer una película vale dinero. Hacer videojuegos vale dinero. Al menos, si somos REALISTAS y NO MENTIMOS, somos todos conscientes de que lo que te descargas por emule no son juegos flash cutres de libre distribución, ni cortos promocionales, ni discos como el de Candyman, que lo regalamos.

Piensa y dime, ¿Qué te descargas? *Avatar* antes de que salga, el nuevo FIFA o el nuevo disco de Estopa. ¡Ohhh, qué revolucionario..., qué antisistema que eres! Lo que eres, tiene un nombre...

CARADURA.

Desde luego que a los que menos daño haces con esas descargas es a Estopa o a James Cameron. ¿Sabes a quién se lo haces? A la tienda de discos esa que ha cerrado. A los técnicos de sonido que salen de estudiar su carrera y NADIE les da curro, o a los nuevos grupos por los que nadie apuesta porque, aunque sean buenos... ¿quién va a comprar su disco? Si, total, es gratis en internet.

Sé consecuente. Todo con moderación es lo lógico y lo oportuno. Estamos de acuerdo en que no está el tema para gastarnos 20 euros en un disco, o 30 en un blue-ray o como pollas se llame. Claro que no.

Es necesario que la industria no pague las ventas que no hace subiendo los precios, disminuyendo su inversión (y con ello la calidad de sus productos) y apostando por lo seguro (Bisbal vende menos, pero llena pabellones igual... se la suda la piratería).

Pero también es necesario que la gente sea realista y asuma que si esto sigue así, un día no quedarán películas por ver ni discos nuevos por escuchar. Al menos con la inversión, calidad e infraestructuras actuales. Porque es muy guay jugar al nuevo FIFA antes de que salga, pero piensa que si nadie lo compra... el año que viene tendrás que seguir jugando con el mismo.

Quizá suene catastrofista y aún estemos lejos de eso. Pero desde luego es el camino que parece que va a tomar esto si no somos todos los que nos pensamos un poco más qué es lo que estamos haciendo, a quién le hacemos el daño y cómo repercuten nuestros actos en los demás.

Así que, simplemente, piensa por ti mismo y toma la decisión correcta.

Què escoltem?

Vladimir Lozano
vladimirlozano@gmail.com

BILL CALLAHAN
Sometimes I Wish We Were An Eagle (2009)

Bill Callahan abandona el pseudònim de Smog, amb el que ens ha deixat grans cançons, per a oferir la que és, segurament, la seva millor obra. És, com no, un disc d'amor i puresa. La seva veu, carregada de gravetat, sensualitat, humanitat, és el tronc de la composició, la que sosté tota la responsabilitat melòdica, envoltada de guitarra, baix, bateria i encertats acompanyaments. El cd és fàcilment relacionable amb Lambchop o Bonnie Prince Billy : com passa també amb ells, al final en queda el pòsit i no decep.

SPIRITUALIZED
Songs In The A&E (2008)

No tenim res en contra de les modes, dels cd que duren el que duren abans que el temps no els tombi i els faci desaparèixer; els fruïm fins al cansament i donem les gràcies. No passa res, també ens agrada escoltar com els anem cremant. Però les cançons de Spiritualized són diferents, com intemporals, presagien eternitat. No tenen la fogositat i l'èxtasi del boom, però a canvi duren més, la virtut i el plaer aquí ocupen més espai. Contextualitzant el cd, direm que l'A&E del títol es refereix a la nostra UCI, i això perquè en Jason Pierce va estar ingressat el 2005 a l'hospital per una doble pneumònia i en aquell temps va obtenir la inspiració necessària per estructurar aquesta col·lecció de cançons.

EVANGELICALS
The Evening Descends (2008)

Un cd que arriba d'un altre món. Sota una portada de peli de terror se'ns presenta el pop de fantasia d'Oklahoma, en la tendència última d'amagar les cançons sota excessos, sorolls, samples, sintetitzadors. En la línia dels admirats Animal Collective o Atlas Sound, tot sembla ser caòticament plàcid, movent-se entre l'abstracció i el concret. Un univers oníric ple de diferències que arrenca moments de glòria on menys podem esperar. Tota una experiència!

JOY DIVISION
Unknown Pleasures (1979)

El primer disc de Joy Division va convertir-se ràpidament en una guia a seguir per a obrir una dècada. És un dels pocs casos en què podem parlar d'unanimitat, d'objectivitat, en què la classe musical es posà d'acord per a lliurar una medalla. Tot això, malgrat un discurs nihilista, distant, repetitiu, fred, magnètic, difícil. I van fer la revolució, molt curta (perquè només comptem amb tres discs seus i només un va veure la llum abans de la mort de I. Curtis), però bàsica en el desenvolupament de la història musical.

La república de les persones.

Xavier Fähndrich
xfahndrich@mintsmind.com

La culpa és de Madrid (com sempre)

No he sabut triar un tema concret per a l'article d'aquest mes. Em vénen moltes coses al cap, però de manera fugissera i no hi ha manera d'aprofundir en cap de concreta... No paro de donar-li voltes a la decisió de l'Ajuntament de Vic de no empadronar els immigrants sense papers i em pregunto què passaria si el nostre consistori fes el mateix. Probablement, no quedaria gairebé ningú al poble. Exagero. Però, què seria de Salou sense tota la gent que ha (que hem) vingut de fora si el primer que ens haguessin demanat és tenir els papers en regla? Segurament no seríem la gran ciutat que ara som.

D'altra banda, també puc entendre les raons de l'Ajuntament de Vic. L'administració local sempre ha hagut de solucionar problemes que no li pertocaven i que són competència de les administracions autonòmica o central. És un fet històric a la nostra democràcia i que es repeteix contínuament. Vic (i tots els municipis) pateix les conseqüències d'una llei d'immigració molt generosa que dóna dret a l'empadronament, a la sanitat pública gratuïta, d'escolarització i als serveis socials, a qualsevol persona que hagi arribat a territori espanyol. Hagi entrat legalment o il·legal. És una llei que pretén -entre altres coses- afavorir l'augment de població i que si guem extremadament solidaris amb els immigrants de països menys afavorits..., però feta en un període de bonança econòmica. Com a Vic, moltes persones pensen que en l'actual situació econòmica els seus impostos no donen per ser tan generosos. Però no sé si la solució passa per deixar en un limbe legal a persones indefenses.

El cert és que els Ajuntaments han de suportar molt a les seves espatlles. Sense anar més lluny, a Salou estrenarem aviat un Hospital de dia. Passarem de tenir un CAP de 2000 m2 a tenir un centre sanitari de quasi 7000 m2 (les xifres són aproximades). És una obra que paga la Generalitat de Catalunya, ja que

les competències en sanitat són seves. Però, com s'ho fa el Govern de Catalunya per pagar sense tenir diners? Doncs, com en el cas de molts equipaments i infraestructures..., els diners els avança el municipi. I en el cas de l'Hospital de dia, Salou posa el solar i els diners quan no li pertocaria fer-ho... Alguns diran que la Generalitat no té diners perquè el tracte fiscal és injust i els catalans paguem a Espanya més del que rebem. I entre ells, n'hi ha que ho tenen clar i organitzen referèndums per a la independència de Catalunya per acabar amb una situació de discriminació i espoli, que fa que la Generalitat no tingui diners per cobrir les necessitats bàsiques de la població, que fa que els Ajuntaments hagin de dur una gran sobrecàrrega de feina i financera i que fa que comencem a pensar que hi ha persones que no tenen dret a res si no tenen un segell al seu passaport...

És normal i comprensible que a Espanya ens vegin com a marciats a l'estratosfera en comptes de veure'ns com a compatriotes amb problemes. Cada gest polític que fem és interpretat des dels seus paràmetres. L'actitud de Vic, els problemes econòmics de la Generalitat, la percepció d'un tracte injust que té la ciutadania catalana... no s'entenen en altres comunitats autònomes que no tenen els mateixos problemes que nosaltres i no han de recórrer als pressupostos dels seus municipis per poder complir amb els seus ciutadans, i que no tenen inconvenient en acollir més i més gent sense por a carregar-se la seva sanitat, la seva educació i els seus serveis socials. Per a ells Vic és una aberració, els referèndums són una bogeria, la denúncia de l'espoli fiscal de Catalunya és una fal·làcia... Però, què pensarien i com actuarien ells si visquessin en la mateixa situació que nosaltres? Segur que seria una qüestió d'emergència nacional i no un problema de catalans insolidaris. Vaja (ha, ha, ha!!) que la culpa és de Madrid. Com sempre.

Enric Riu
enricriu@yahoo.es

Somàlia: guerra civil, fam i pirates

El dia 3 d'octubre de 2009 tots els mitjans de comunicació informaven sobre el segrest del tonyinaire basc *Alakrana*. Tripulació, vaixell i càrrega restaven retinguts per pirates suposadament somalis a les costes d'aquest país. El malaurat capítol s'allargà durant setmanes fins que, després de llargues i feixugues negociacions, el dia 17 de novembre se'ns anunciava que el vaixell havia estat alliberat.

La meua intenció, amb aquestes línies, no és la de tornar a discutir si s'havia de pagar un rescat o a quin acord havia arribat el govern d'Espanya amb els pirates, ni tampoc si el soroll mediàtic que es va generar al voltant del cas va afavorir els segrestadors o no. Però sí que voldria transmetre algunes informacions que, independentment, he anat recollint al respecte i que a mi m'han ajudat a entendre i esclarir alguns aspectes sobre la pirateria a la Banya d'Àfrica.

Somàlia és un país en permanent guerra civil des de fa més de 12 anys. Un punt calent del territori és la capital, Mogadiscio, que després de ser dominada per "senyors de la guerra" durant anys, passà a mans de la Unió de Tribunals Islàmics el juny de 2006 en una operació finançada pels mateixos comerciants de la capital, que es veien molt perjudicats per la inestabilitat d'aquell govern, sempre provisional i molt basat en el control a través de la violència. Els "senyors de la guerra", vençuts, es retiraren al nord del país, que quedà fora de control, i acabaren declarant-se unilateralment independents formant la regió autònoma del Puntland.

El nou estat de les coses acontentava els ciutadans de la capital, però feia posar el crit al cel als americans, embarcats aleshores en plena esquizofrènia antiterrorista, i que veien en el nou govern un grup d'islamistes perillosos als que acusaven de donar aixopluc als terroristes que havien comès els atemptats a les ambaixades de Tanzània i Kenia el 1998 i

que, a més, rebien ajuda d'un dels països més mal considerats pels EEUU: Iran. El seu tarannà, molt intervencionista especialment durant el mandat de G. Bush, els portà a empènyer els veïns etiòps cristians, als que recolzen des de 2002 amb programes d'assistència militar, a desplegar una ofensiva per reconquerir les regions governades pels Tribunals Islàmics; Mogadiscio cau en poc més d'una setmana (26/12/2006). Tot això va posar en peu de guerra Al Qaeda que, un cop més, cridava els musulmans a la yihad, aquest cop a Somàlia, i recomanava atemptar contra les forces d'ocupació etiòps.

La desestabilització era total; i ho continua sent. La base militar americana de Djibuti, situada a l'estret de Bab Al Mandeb, permetia controlar el trànsit marítim entre el Mar Roig i el Golf d'Aden. Es tracta de més de 16.000 vaixells anuals, molts d'ells amb càrregues "sensibles" (armes, petroli, productes químics, etc.) i entre els quals hi ha pesquers, sobretot francesos i espanyols. El Puntland, fronterer amb Djibuti, és en realitat una regió sense control ni govern. Tot i que algunes veus, des d'allà, han justificat certs actes de pirateria com "accions de yihad" potser cal tenir en compte la misèria en què està sumida la regió. Al principi aquests pirates només eren pescadors i guardacostes oportunistes. L'atractiu de les càrregues i dels rescats que es poden aconseguir n'ha fet, avui, una prolífica indústria que alimenta milers de famílies. Però també contribueix a la continuïtat de la guerra civil i a una profunda desestabilització del comerç a la zona. Entre els partidaris del Puntland hi ha Eritrea, que justifica la pirateria com a compensació per l'explotació dels recursos pesquers somalis per part dels occidentals. Entre els detractors hi ha Etiòpia que recolza el govern interí de Mogadiscio, on qualifiquen la pirateria d'"actes repugnants duts a terme per bandolers moguts només per la cobdícia".

En qualsevol cas l'*Alakrana* no és el primer vaixell segrestat per pirates en aigües somalis. Ja l'abril de 2008 un altre tonyinaire basc, el *Playa de Bakio*, va patir una acció gairebé calcada. En aquella ocasió els pescadors van ser alliberats després del pagament d'un rescat.

Però la història continuarà, perquè la situació dista molt de qualsevol solució. És una conseqüència més de la brutal colonització europea d'Àfrica, i les factures, a la curta o a la llarga, s'han de pagar encara que, a voltes, ho hagin de fer justos per pecadors.

La foto amagada.

Manu Ferrando
etnies120@gmail.com

Diego Cosano
diego_extr22_salou@hotmail.com

Somriure, Manu Ferrando

Trenc d'alba, Diego Cosano

Busquem la foto per a la portada del proper exemplar de Salou Magazine!! Vols participar-hi?

Envia a la nostra adreça de correu electrònic: **info@saloumagazine.com** les teves fotografies de la Festa Major d'Hivern de Salou junt amb les teves dades personals abans del dia 15 de febrer. La foto guanyadora apareixerà com a portada en el proper exemplar de la nostra revista i el seu autor obtindrà també un interessant regal. Valorarem, entre d'altres aspectes més artístics, el nivell d'espontaneïtat de la instantània, així com el grau de transgressió de la mateixa.

La resta de fotografies figuraran a la Galeria d'Imatges de la nostra pàgina web **www.saloumagazine.com**

Anima't i, sobretot, gaudeix de la festa!!!

30è
ANIVERSARI

FESTA
MAJOR
D'HIVERN
SALOU 2010

DEL 29 DE GENER
AL 8 DE FEBRER

Per a més Informació:
www.salou.org

AJUNTAMENT DE SALOU

